

Kultur- og kirkedepartementet
Medieavdelingen
Postboks Dep 8030
0030 Oslo

Oslo, 10. september 2008

Ref.: 2007/023770 ME/ME2 LAB:elt

HØRINGSUTTALELSE – UTKAST TIL FORSKRIFTER OM TILSKUDD TIL FILMFORMÅL

Vi viser til departementets høringsbrev av 11. juli 2008 med utkast til nye forskrifter om tilskudd til filmområdet. Forskriftene skal erstatte gjeldende forskrift av 8. august 2007 nr.979 om tilskudd til audiovisuelle produksjoner, forskrift av 2. juli 2003 nr. 938 om tilskudd til manuskriptutvikling og utdanningsrettede tiltak, forskrift av 23. november 2007 nr.1283 om tilskudd til produksjonsselskaper og forskrift av 23. november 2007 nr. 1284 om teksting av statsstøttede norske filmer som vises på kino.

Norske film- og TV produsenters forening (Produsentforeningen) avgir med dette en høringsuttalelse på vegne av sine medlemmer, jf. høringsuttalelsen vedlagt. Høringsuttalelsen er bygget opp slik at den først tar for seg høringsbrevet og en del overordnede spørsmål som gjelder for de aktuelle forskriftene, før den konkret i vedlegget går inn på den enkelte forskrifts bestemmelser. De forhold departementet i sitt høringsbrev særlig har bedt høringsinstansene spesifikt vurdere, er delvis behandlet under en generell del innledningsvis og ellers hvor spørsmålene i forskriftene konkret hører hjemme.

Vi har naturlig nok gått dypere inn i forskriften som gjelder produksjon enn de to øvrige, selv om, som høringsuttalelsen viser, vi også har noen merknader knyttet til disse.

For enkelthets skyld har vi benevnt de aktuelle forskriftsutkastene Produksjonsforskriften, Manuskriptforskriften og Refusjons- og distribusjonsforskriften.

Vi finner ellers grunn til å nevne at Produsentforeningen har vært opptatt av at den samorganiseringen som har skjedd mellom de statlige institusjonene på filmområdet skulle ha som hensikt å ytterligere klargjøre rollefordelingen mellom forvaltningen og bransjen. Det vesentligste for våre medlemmer er i den sammenheng forskriftene for tilskuddsordningene, og forvaltningen av disse. Det er viktig at en sammenslåing ikke skaper uklarhet om målet og målgruppen for de ulike ordningene, og at den grunnleggende holdningen til bransjen er en tro på de skapende kreftene. Bransjen må oppleve tillit fra forvaltningen og gjensidig ha tillit til forvaltningen.

Det har skjedd vesentlige endringer i relasjonen mellom bransjen og forvaltningen gjennom arbeidet med Filmmeldingen og utformingen av det foreliggende forslag til forskrifter. For Produsentforeningen har dette stor betydning knyttet til hvilken delegert myndighet som ligger hos Norsk Filminstitutt og behovet for detaljregulering av denne.

Grovt oppsummert er hovedpunktene i vår høringsuttalelse som følger:

- Billettstøtte versus etterhåndsstøtte

Den største utfordringen har ligget i diskusjonene mellom forvaltningen og Produsentforeningen om dagens billettstøtteordning. Det største problemet med ordningen er at den ikke tilstrekkelig har vært anerkjent som en grunnleggende del av en films finansiering, men feilaktig har blitt sett på som en bonusordning. Det har således blitt fremstilt som et vesentlig problem at filmer som går godt "spiser" av "potten" til produksjonsstøtte. Suksess blir med andre ord et problem.

Dagens billettstøtteordning fungerer etter vår mening etter hensikten, men Produsentforeningen har hele tiden foreslått at billettstøtten skulle gis som en overslagsbevilgning, slik at usikkerheten om størrelsen på utbetalinger av billettstøtten ikke skal svekke tilskudd til nye prosjekter. Det nye forslaget om en etterhåndsstøtte løser ikke dette. Vi har imidlertid hatt inngående diskusjoner med Norsk Filmfond, nå Norsk Filminstitutt, og Kulturdepartementet om endringer av dagens ordning, og har fått en felles anerkjennelse av viktigheten av en finansieringsordning som er knyttet til filmens publikumskontakt. Vi aksepterer derfor i hovedtrekk en endring slik den er foreslått selv om vi mener det er knyttet betydelig risiko til forslaget. Vi mener derfor det vil være viktig å evaluere denne ordningen etter to eller tre år for å se om den fungerer som tilsiktet.

- Automatisk lansering

Dagens ordning for lansering av kinofilm er en automatisk ordning, der forvaltningens oppgave er å vurdere det formelle grunnlaget, ikke gjøre en skjønnsmessig vurdering av lanseringsplanene. Produsentforeningen vil insitere på at en ordning hjemlet i forskriftene skal være automatisk.

- Norsk språk som kriterium for tilskudd

Det er en del uklarheter omkring norsk språk som kriterium, noe vi kommenterer under de enkelte ordningene. Her er det viktig med en klargjøring.

- Viktig med en synliggjøring av formålet om produksjon rettet mot barn og unge opp til femten år.

- Avklaring i forhold til den europeiske konvensjonen for co-produksjon av kinofilm

Her er det etter vårt syn helt nødvendig med presisering og harmonisering.

- Avklaring av forholdet til de regionale filmsentre og filmfond

Også her er det nødvendig med presisering og harmonisering både i forhold til styring, forvaltning og samordning av statlige tilskudd.

- Avklaring av samordningsregler og forholdet mellom de ulike tilskudd

Det må foretas en avklaring og presisering av forholdet mellom tilskudd til individer, til ulike ordninger for utvikling, produksjon og lansering, herunder lanseringstilskudd gitt til andre enn produsent.

- Positivt med etablering av en ordning for pakkefinansiering av produksjon av filmer. Denne ordning bør også omfatte dokumentarfilmer.

- Positivt med etablering av en ordning for lansering av interaktive produksjoner.

- Vi er positive til frivillige ordninger for å få tekstet flere norske filmer.

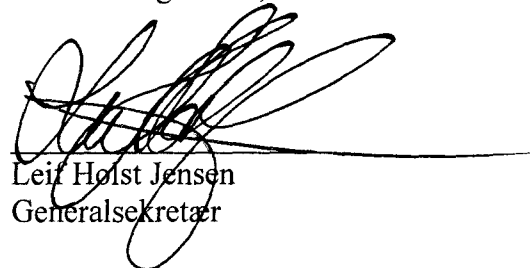
- Positivt med etablering av en tilskuddsordning for å tiltrekke seg utenlandske produksjoner til Norge. Dette er imidlertid en ordning som i hovedsak har nærings- og regionalpolitisk motivasjon, og som derfor må komme på toppen av finansiering av ordningene over kulturbudsjettet til filmformål.

Vi håper våre innspill er til hjelp i departementets videre arbeide med regelverket rundt tilskuddsordningene for audiovisuelle produksjoner, og ser frem til et fortsatt godt samarbeid.

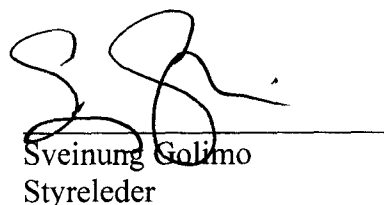
Er det spørsmål knyttet til vårt innspill eller andre forespørsler som gjelder oss må dere gjerne ta kontakt med Produsentforeningens sekretariat.

Vedlagt følger høringsuttalelsen med en konkret og omfattende gjennomgang av de enkelte delene av de tre forskriftsforslagene.

Med vennlig hilsen,

Leif Holst Jensen
Generalsekretær

Sveinung Golimo
Styreleder

Vedlegg

HØRINGSUTTALELSE – FORSLAG TIL FORSKRIFTER OM TILSKUDD TIL FILMFORMÅL

Generelt

Forskriftsstrukturen

Produsentforeningen er i utgangspunktet positive til en tre-delning av forskriftene på de aktuelle tilskuddsområdene slik departementet har foreslått. Departementet opplyser at tre-delingen er gjort ut ifra hvem som er målgruppe for tilskuddsordningen.

Produsentforeningen har ingen vesentlige innvendinger til dette, men mener at Manuskriptforskriften bør deles redaksjonelt i henholdsvis manuskriptutvikling og kompetansehevende tiltak, hvor sistnevnte ordning ikke har leveringskrav. Videre bør det, for at produksjonsselskapene skal kunne ta et større formalisert ansvar for kompetanseutvikling av sine medarbeidere, åpnes for at også disse skal kunne søke om tilskudd til denne type tiltak støttet av det offentlige. Vi mener bransjen vil være tjent med at også andre private aktører skal kunne søke støtte for å kunne utføre denne type tiltak, gjerne i samarbeid med utviklingseksjonen i NFI.

Videre bemerkes at gjeldende forskrift om tilskudd til produksjonsselskaper av 23. november 2007 nr.1283 synes å utgå ikke bare redaksjonelt, men også materielt, slik at tilskudd til utvikling av forretningsvirksomhet, jf. forskriftens § 3 bokstav a), ikke forblir et type tilskudd. Produsentforeningen mener det ikke er noen grunn til å fjerne den eksisterende mulighet som ligger i forskriftene for denne typen tilskudd. Vi kan heller ikke se at det har vært fremme til diskusjon i forbindelse med Filmmeldingen eller i høringsprosessen til denne.

Forskriftenes virkeområde og forvaltning – transparens og forutsigbarhet

Når det gjelder forskriftenes virkeområde og forvaltning mener Produsentforeningen at forskriftene bør være nøytrale slik at de får allmenn anvendelse for tildeling av midler til audiovisuelle produksjoner og at de ikke som et utgangspunkt ikke kun skal gjelde for "Norsk filminstitutt's tildeling av audiovisuelle produksjoner.", ref. "forvaltes av Norsk filminstitutt".

Vi mener forskriftene også må gjelde for departementets eventuelle saksbehandling ved eksempelvis en klage el.l. angående de aktuelle tilskuddsordningene. Sett fra bransjens side representerer forskriftene den (eneste) faste rammen og regelverket som skal sikre at de statlige midler forvaltes i tråd med de politiske forutsetninger og mål og at de samtidig sikrer enn viss forutsigbarhet for bransjen i forhold til forvaltningen. Det er da viktig at "hele" forvaltningen, i hvert fall som et utgangspunkt, er bundet av de rammer forskriftene setter. At departementet som øverste instans av forvaltningen kan endre eget regelverk og/eller legge føringer og fastsette instruksjoner for underliggende organers myndighetsutøvelse, er noe annet enn at departementet (indirekte) defineres utenfor forskriftene slik det er gjort.

Vi har også forstått det slik at departementet ikke ønsker at forskriftene automatisk skal være bestemmende for *regionale fonds og/eller sentres* tildeling av statlige midler innenfor filmområdet. Det kan etter vår oppfatning argumenteres med at også disse utgjør en del av samme forvaltning. Prinsippene om likebehandling og forutsigbarhet skulle derfor tilsi at også de kommer inn under forskriftenes virkeområde. Fondene og sentrene driftes imidlertid etter det vi forstår på så vidt forskjellige og selvstendige grunnlag, at det likevel ikke er naturlig at de alle likestilles med den øvrige forvaltning i relasjon til forskriftene. Det tilsier at de regionale aktørene defineres utenfor forskriftsområdet. Det bør i så fall fremgå uttrykkelig av forskriftene. Det kan eventuelt uttrykkes slik at de dekkes i den utstrekning det fremgår av departementets årlige tildelingsbrev.

Vi vil likevel understreke viktigheten av at også regelverket rundt tildeling av offentlige tilskudd gjennom regionale fond og sentre er transparent og vilkårene tydelige for brukerne/søkerne.

Produsentforeningen vil i forlengelse av denne høringsprosess omkring nye forskrifter foreslå overfor Kulturdepartementet og Norsk Filminstitutt at det foretas en gjennomgang av vedtekter og retningslinjer for de ulike regionale filmsentre og fond slik at det ikke er motstrid mellom disse og forskriftene, og at de fremstår som klare og entydige i forhold til produsentene. Det er også nødvendig med en gjennomgang av rollefordelingen mellom offentlige, halvoffentlige og private fond, som er tilknyttet de ulike regionale filmsentre.

Samordning av tilskudd

I forlengelsen av ovennevnte er det også spørsmål om i hvilken grad tildeling av regionale tilskudd skal "telle med" ved tildelingen av tilskudd gjennom Norsk filminstitutt. Forskriftene er angitt å skulle gjelde statlige midler som går over Kulturdepartementets budsjettkapittel 334 – Film- og medieformål, og vi leser ellers forskriftene slik at departementet i utgangspunktet mener at eventuelle midler fra regionene vil kunne komme inn under definisjonen av offentlige tilskudd.

Produsentforeningen tar dette til etterretning, men vil peke på at incitamentet til å legge en produksjon til regionene for derigjennom å få regional støtte svekkes dramatisk dersom denne støtten likestilles med den som gis via filminstituttet og således slår inn i forhold til eksempelvis taket for etterhåndsstøtte. Den vesentligste delen av midlene som disse aktørene forvalter kommer også fra andre steder enn Kulturdepartementets budsjett. Her burde man derfor som et minimum vurdere betydningen av hvor stor andel av det regionale tilskudd som stammer fra Kulturdepartementet, og hvor stor andel som kommer fra andre private, regionale, eller nasjonale finansieringskilder.

Det kan for øvrig fremstå som noe ulogisk at selve tildelingen av tilskudd regionalt skal defineres utenfor forskriften mens det likevel skal tas med i forhold til de tak som er satt for tilskuddene. Hvis det er ment å skulle være slik, og Filminstituttet skal

måtte ta disse tilskuddene i betraktning, og derved får en form for overordnet kontrollfunksjon i forhold til tilskuddstakene, bør det fremgå tydelig av forskriftene der hvor det er aktuelt. Her er forskriftene uklare og inneholder etter det vi forstår tildels også feil i forhold til det vi antar er intensjonen, jf. merknad nedenfor i forhold til produksjonsforskriften og dennes § 1-8, kapittel 2 og § 4-4.

Også i forholdet mellom tilskuddsområdene som reguleres av de tre nye forskriftene ser vi at det foreligger overganger og samordningsspørsmål som med fordel kunne vært klarere angitt og løst. Slik vi leser forskriftene skal flere av tilskuddene ses under ett i forhold til de tak som er satt for enkelte av tilskuddene. Det bør i så fall komme klart frem.

Videre er det for utenforstående uklart hvilke tilskuddsordninger som i praksis utelukker hverandre. Dette kunne med fordel vært klargjort i en innledende bestemmelse.

Tak

Når det gjelder takene som er satt for tilskuddsordningene er det videre uklart hva som har vært avgjørende for departementet ved fastsettelsen av disse. Det kan derfor være vanskelig å ha en klar formening om de vil ha en reell funksjon som bransjen kan støtte. De nominelle takene på etterhåndsstøtten vil etter vårt syn kun få minimal effekt på normale filmer og vil i realiteten begrense mulighetene for å tenke variasjon i filmenes budsjett og uttrykk, hvilket vi mener på sikt vil kunne slå negativt ut.

Etterhåndstilskuddsordningen

Produsentforeningen ser på det som positivt til at den foreslåtte etterhåndstilskuddsordningen ikke bare hensyntar inntekter fra kinobilletter som grunnlag for støtte, slik gjeldende billettstøtteordning gjør, men i utgangspunktet tar enhver inntekt filmen genererer med i grunnlaget for støtte.

Våre foreløpige tallberegninger viser samtidig at de samlede utbetalinger under den foreslåtte ordningen vil ligge mer eller mindre på samme nivå som etter billettstøtteordningen. Problemet med en generelt underfinansiert bransje er således ikke løst.

Videre viser våre beregninger at henholdsvis risikoen for å tape eller utsiktene til å tjene penger på et prosjekt reduseres i forhold til gjeldende billettstøtteordning. Incitamentet for private investorer til å investere svekkes derved samtidig som det vil trekke aktører med sekundære motiver for at det produseres norsk film, til seg. Dette er etter vårt syn ikke en ubetinget heldig utvikling for bransjen og går imot den uttrykte målsettingen i filmmeldingen om å tiltrekke seg privat kapital.

Forhåndstilskudd kontra etterhåndstilskudd

I Produksjonsforskriften forekommer for øvrig begrepet forhåndstilskudd flere steder, og særlig under etterhåndsstøtten, men uten at det er presisert noe sted at de fleste

tilskudd faktisk er forhåndstilskudd. Selv om dette for bransjen er nokså åpenbart er dette et spørsmål om søknadstidspunktet, dvs. når det faktisk kan søkes om tilskudd etter den enkelte ordning, hvilket normalt er regler man finner i forskrifter som disse. Vi mener således at dette med fordel kan og bør tas inn og presiseres i forskriftene.

Skjønn kontra forutsigbarhet

Departementets forslag til nye forskrifter hjemler fortsatt utstrakt bruk av skjønn. Produsentforeningen ser at det gir en viss fleksibilitet ved forvaltningen, hvilket kan ha sine klare fordeler også for bransjen. Baksiden er imidlertid at det kan svekke forutsigbarheten, hvilket er en vel så viktig premiss for bransjen. Skjønn må derfor forvaltes med tydelighet, varsomhet og ikke minst til gode for bransjen. Et regelverk som er sårbart i forhold til vilkårlige svingninger og individuelle vurderinger kan være ødeleggende for hele filmområdet.

Flere forskriftsnivåer

Forskriftsutkastene er på mange punkter overordnet og overlater sammen med skjønn et ansvar til Norsk filminstitutt for å gi utfyllende bestemmelser. Slike "underordnede regler" vil, slik vi ser det, på lik linje med departementets forskrifter, være underlagt forvaltningslovens regler om høring mv. som gjelder for forskrifter. Produsentforeningen forventer således, sammen med bransjen for øvrig, å bli involvert i det arbeidet som vil bli gjort i Norsk filminstitutt med å videreutvikle regelverket, samt at de frister som fremgår av utredningsinstruksen også vil bli fulgt.

Klageadgang og særskilt klageorgan

Klageadgangen er viktig ikke bare i forhold til rene tilskuddsvedtak men også andre type beslutninger, eksempelvis vurderinger om hva som ligger i begrepet positiv egenkapital jf. § 1-6 b) eller vedtak om tilbaketrekking av tilskudd og/eller andre sanksjoner som er hjemlet i hver av forskriftene.

De beslutninger som treffes i medhold av forskriftene er normalt av stor betydning for de det gjelder, og i mange tilfeller endog avgjørende for eksistensen av enkelte foretak. Erfaringen med gjeldende forskrifter og forvaltningen av dette har vist at klageadgangen har vært for snever, i hvert fall oppfattet slik, og det har i praksis rådet stor usikkerhet rundt hvilke beslutninger som kunne påklages til departementet som i henhold til forvaltningslovens alminnelige regler, er rett klageorgan. Det vil således være i både bransjens og det offentliges interesse at klageadgangen er tydelig og lar seg utnytte.

Produsentforeningen har på linje med Bransjerådet på et tidlig stadium i forskriftsarbeidet pekt på muligheten av å opprette et selvstendig klageorgan innenfor tilskuddsreglementet på filmområdet.

Godkjenning av ESA

I forhold til prosessen med å få regelverket godkjent av ESA forutsetter vi en eventuell ny eller utvidet høringsrunde dersom behandlingen gjør det nødvendig med reelle endringer.

Europa-konvensjonen om co-produksjon av kinofilm

Produsentforeningen er kjent med at det er departementets intensjon å signere den europeiske co-produksjonskonvensjonen for kinofilm fra 1999.

Vi er ikke kjent med departementets tidsperspektiv i forhold til dette, men mener uansett at det ville vært naturlig at forskriftene var samstemt med konvensjonen, slik at man ikke må ha en ny runde når konvensjonen er signert. Vår forståelse av konvensjonen gjør at vi mener forskriftenes kapittel 3 om støtte til ikke-norskspråklige produksjoner, ikke er kompatibel med konvensjonens bestemmelser. Vi mener dette er noe departementet burde tatt med i betraktning også i forhold til avklaringen med ESA. Det vises for øvrig til våre merknader til §§ 3-1 og 3-2 nedenfor.

Produksjonsforskriften

Kapittel 1 Generelle bestemmelser

§ 1-1 Virkeområde

Forskriften bør gjelde generelt og ikke kun for Norsk filminstitutt, jf. generell merknad ovenfor. "Norsk filminstitutt" bør derfor ut og bestemmelsen "nøytraliseres".

§ 1-2 Overordnede mål

I *annet ledd* bør "og kostnadseffektiv" ut. Produsentforeningen er ikke uenig i at en produksjon i alminnelighet bør være kostnadseffektiv, men mener det gir liten mening at det skal være et "overordnet mål". Ved vurdering av tilskudd må det foretas en vurdering av budsjett, og man må bruke de kostnadene som er nødvendige for å nå målet.

Når det gjelder de overordnede målene legger vi for det første til grunn at "norsk språk" også inkluderer samisk

Videre forstår vi det slik at "og" etter andre tankestrek med overordnede mål ikke betyr at vilkårene er kumulative, dvs. at alle målene skal være oppfylt for at man kommer inn under forskriftens virkeområde. Her kan det være en enkelt målsetning eller flere som er begrunnelsen for et tilskudd. "Eller" er etter vårt syn mer dekkende.

For øvrig mener vi at tilgjengeliggjøring for barn og unge er en viktig og overordnet målsetning som bør inn i bestemmelsen slik den i dag er uttrykkelig nevnt i gjeldende forskrifts § Det vises i den forbindelse også til fokuset på barn og unge i Filmmeldingen, og barnefilmers (og unges) prioritet i forhold til den foreslåtte etterhåndsstøtte i denne forskriftens § 4-3.

§ 1-3 Forvaltning

Til *første ledd første punktum* bemerkes at forskriften ikke bare forvaltes av Norsk filminstitutt, men også av departementet som øverste forvaltningsorgan. Det blir derfor feil å si at den "forvaltes av Norsk filminstitutt..". Dersom setningen må stå foreslår vi at den tilføyes "... som første forvaltningsinstans".

Til *første ledds annet punktum* bemerkes videre at vi oppfatter denne som en form for stillingsinstruks, og at den derfor ikke naturlig hører hjemme i en tilskuddsforskrift rettet mot de som søker om tilskuddet. Vi er på den annen side positive til at konsulentordningen etableres i forskriften fordi den etter vårt syn er en viktig ordning som sikrer en faglig tilfredsstillende og helt nødvendig nivå på saksbehandlingen.

Det bemerkes samtidig at det vekker en viss bekymring at det kun er angitt en slik konsulentordning i forhold til forskriftens §§ 2-1 til 2-3, dvs. for tildeling av produksjonsstøtte til henholdsvis kino- kort- og dokumentarfilm. Hvilken faglig kompetanse og saksbehandlingsnivå kan da bransjen forvente seg i forhold til de tildelingen av de øvrige tilskuddene? Det er viktig at bransjen som søkere og mottakere av disse tilskuddene, blir hørt også i forhold til det saksbehandlingsregelverk som tenkes etablert for de øvrige tilskuddsordninger. Særlig viktig er dette for nye ordninger som eksempelvis etterhåndsstøtten og pakkefinansiering. Det er avgjørende at det opprettholdes en åpenhet rundt hvordan regelverket utformes, herunder saksbehandlingsreglene, for at bransjen skal kunne ha den nødvendige tillit til forvaltningen.

I forhold til klageadgangen angitt i *annet ledd første punktum* mener Produsentforeningen i forhold til første punktum at klageadgangen må gjelde alle vedtak som treffes i medhold av forskriften. Dette er etter vårt syn helt vesentlig for å sikre en god og rettferdig saksbehandling i tråd med forvaltningslovens bestemmelser. Det må derfor kunne klages ikke bare på "vedtak om tilskudd", dvs. hvor tilskudd faktisk innvilges og søker eksempelvis mener han/hun har fått for lite, men like viktig når en søknad avslås eller når Norsk filminstitutt etter å ha ytt tilskudd finner å måtte iverksette sanksjoner som tilbaketrekking av hele eller delere av tilskuddet el.l hjemlet i forskriften. Ordlyden i annet ledd bør derfor være: "Vedtak truffet i medhold av denne forskrift er enkeltvedtak..."

Når det gjelder *annet ledds annet punktum* er vi i utgangspunktet positive til at den står, selv om vi strengt tatt leser den som en intern saksbehandlingsregel. Det følger av forvaltningsloven at en forvaltningsinstans etter klage har plikt til å overprøve sitt eget vedtak og ellers står fritt til å endre det til gunst for klager. Presiseringen av at saksbehandlingen ved klage skal skje av en annen konsulent gir samtidig søker en viss sikkerhet for at klagen undergis en bredest, og så langt mulig, uavhengig vurdering innad i filminstituttet. Bestemmelsen kan på den annen side ikke innebære at man derved skulle være avskåret fra en reell toinstans klagebehandling slik forvaltningsloven foreskriver. Den kan derfor ikke være ment å skulle avskjære søker fra å kunne klage til departementet (alternativt til et selvstendig klageorgan) også etter en slik (intern) annenhånds vurdering.

For øvrig leser Produsentforeningen *tredje ledd* som en kodifisering av hva departementet lovmessig kan gjøre i kraft av sin overordnede myndighet som øverste forvaltningsorgan. Vi vil likevel understreke bransjens behov for forutsigbare rammevilkår og forskriftens sentrale rolle i så måte. Produsentforeningen mener derfor at hovedfordelingen og særskilte prioriteringer bør skje i en formalisert dialog med bransjen, og at Instituttet må ha en forvaltningsfrihet og fleksibilitet innen de hovedtrekk som legges gjennom budsjettrammene.

§ 1-4 Definisjoner

Av bokstav b) annet punktum fremgår at Norsk filminstitutt i særlige tilfeller skal kunne likebehandle filmer med kortere lengde som filmer som defineres som kinofilm. Bestemmelsen er, slik vi forstår det, ment å skulle åpne for at dokumentar og kortfilm skal kunne få etterhåndsstøtte på linje med kinofilm, hvilket vi mener er positivt. Rent pedagogisk er det likevel spørsmål om en slik likestilling heller burde fremkomme under reglene for de relevante tilskuddsordningene, og ikke under en generell definisjon av "kinofilm" i kapittel 1.

I forhold til bokstav d) *barnefilm* oppfatter vi aldersbegrensningen på "under 11 år" som en innsnevring av støttenivået til barne- og ungdomsfilmer i forhold til gjeldende regelverk. Bestemmelsen gjør at filmer med hovedmålgruppe for unge fra 12 til 15 år faller utenfor. Produsentforeningen mener bestemmelsen må utvides til også å omfatte denne aldersgruppen, og at det vil stimulere til norsk produksjon rettet mot en målgruppe som det i dag ikke produseres mye for. Dette er en målgruppe som er særlig påvirkelig når det gjelder, identitet, rollemodeller, språk og kultur.

En aldersgrense som skal forvaltes av sensurmyndighetene og ikke de bevilgende myndigheter kan dessuten sett fra produsentens side slå vilkårlig ut avhengig av de vurderinger som gjøres. For å sikre forutsigbarheten burde det derfor etter vårt syn være Norsk filminstitutt som fortar en slik klassifisering, basert på den målgruppen produsentene har definert for prosjektet.

§ 1-5 Kunngjøring og informasjon om tilskuddsordningene

Det er uklart hva som ligger i begrepet på egnet måte. Den praksis som har vært med offentliggjøring på Filmfondets/Instituttets hjemmesider må videreføres, med utsendelse i forbindelse med nyhetsbrev. Videre bør de relevante bransjeorganisasjonene særskilt varsles. Det bør også være krav om tilstrekkelig lang varslingsfrist slik at søkerne kan innrette sin virksomhet i tide. Dette vil stille ulike varslingskrav til ulike ordninger.

§ 1-6 Generelle vilkår

I første ledd bokstav a) er det forutsatt at søkeren av produksjonstilskudd må være "et uavhengig audiovisuelt produksjonsforetak som er basert i EØS-området". Av pedagogiske grunner mener vi "EØS-området" bør byttes ut med "Norge eller annet EØS land". Videre legger vi til grunn at "produksjonsforetak" inkluderer andre foretaksformer enn ASer, slik som enkeltmannsforetak og/eller ANSer, slik at også disse kan kvalifisere som søkere.

Begrepet ”basert” mener vi derimot at er et vagt og upresist begrep som mangler juridisk forankring. Det gir derfor få holdepunkter for hva som kreves. Skal foretaket måtte være registrert i et foretaksregister i et EØS-land og vil eksempelvis en filial av et amerikansk selskap være tilstrekkelig til at man anses ”basert”? Vi antar det i denne sammenheng vil være naturlig å se hen til hvilke vilkår og kriterier som gjelder og tillates satt i henhold til den europeiske konvensjonen for co-produksjon av kinofilm. I den grad det legges opp til at Norsk filminstitutt fastsetter nærmere hva som skal ligge i dette tilknytningskravet, forutsetter vi videre at vi vil få anledning til å uttale oss gjennom høring.

Til *bokstav b)* bemerkes at vi har forståelse for departementets og filminstituttets behov for en form for ”garanti” når det gjelder selskapets soliditet og det offentliges utbetalinger. Vi mener imidlertid at det vesentlige her må være at produksjonsforetaket har evne til å gjennomføre produksjonen det er søkt om støtte til. I tvilstilfeller knyttet til foretakets økonomiske stilling bør det således være tilstrekkelig at produksjonsforetaket på oppfordring kan fremlegge en revisorattest som bekrefter dette. Et krav for alle om å skulle dokumentere positiv egenkapital blir for kategorisk og påfører produsentene unødig merarbeide og fremstår som byråkratisk. Det vil være svært problematisk hvis dette blir stående, både for forvaltningen i Norsk Filminstitutt og for produksjonsselskapene. Bestemmelsens første punktum bør derfor skrives om til eksempelvis ”Søkeren må kunne dokumentere tilfredsstillende økonomisk evne til å gjennomføre produksjonen.” Bestemmelsens annet punktum kan i så fall sløyfes.

Vilkåret i *bokstav c)* om at en produksjon må ha 50 prosent norsk eller samisk språk for å anses som ”en norsk audiovisuell produksjon” er slik vi ser det, et sentralt vilkår i forskriftsutkastet. Et grunnleggende spørsmål til dette er om språkkriteriet alene for snevert?

Det har også blitt foreslått fra Produsentforeningen at unntaket fra språkkravet for dokumentarfilm i samme bestemmelse burde omfatte alle genre av audiovisuelle produksjoner. Det er mye som skjer i Norge som er interessant for en norsk film, men som kan foregå på andre språk, og det fremstår som umusikalsk å forskjellsbehandle på et slikt kriterie alene i et mangfoldsår. Sett i sammenheng med samme forskrifts § 3-1 om tilskudd til produksjon av ikke-norskspråklig kinofilm med vesentlig norsk bidrag, ser vi imidlertid at avgrensningen av unntaket til kun å gjelde dokumentar kan hevdes å gi en viss mening. § 3-1 åpner for unntak fra det generelle språkkravet som vilkår for forhåndstilskudd, og via § 4-4 for etterhåndstøtte, for annen språklig kinofilm. Dette kunne imidlertid med stor fordel kunne kommet tydeligere frem og vi vil på det sterkeste anmode om at departementet reviderer de aktuelle bestemmelsene med tanke på forbedringer, se også våre merknader til § 3-1 og § 4-4 nedenfor.

I forhold til *bokstav d)* og det generelle kravet om at søker må være hovedprodusent mener Produsentforeningen at det må gjøres spesifikt unntak for § 3-2 tilfeller. Et norsk selskap som er minoritetsprodusent i en samproduksjon må kunne søke selv om det ikke har status som hovedprodusent, jf. for øvrig våre merknader til § 3-2 nedenfor.

§ 1-7 Vurdering av søknader og utmåling av tilskudd

I bestemmelsens *annet ledd* er det gjort til en generell regel at prosjekter med talentfulle regissører og manuskriptforfattere skal kunne prioriteres. Kriteriet bør gjøres generelt som en ny bokstav c) og ikke bare gjelde for Norsk filminstitutt's vurderinger, ref. merknader overfor i forhold til forskriftens forvaltning og virkeområde. Fra Produsentforeningens side er det ellers viktig å understreke at vi mener kravet til prosjektenes kvalitet er av en slik art at det for hvert eneste prosjekt kreves talentfulle og dyktige regissører og manusforfattere, og at det i denne sammenhengen betyr en unntaksregel fra hovedregelen, som er at det er en samlet vurdering av prosjektet som avgjør vurderingen, ikke kun disse to nevnte funksjonene.

For øvrig mener vi at vurderingskriterier og utmålingskriterier er to så vidt forskjellige forhold at denne bestemmelsen av pedagogiske grunner burde vært delt i to hvor *siste ledd* bør være en egen bestemmelse, og da om "beregningsgrunnlag" og ikke "utmåling" som foreslått av departementet. "Utmåling" gir assosiasjoner til størrelsen av, og de tak som er satt for, de ulike tilskuddene, og ikke til hva som skal være "grunnlaget" for tilskuddsberegningen, nemlig budsjettet. Sistnevnte begrep gir etter vårt syn et mer korrekt bilde av hva bestemmelsen omfatter. "som del av" bør av samme grunn erstattes med "basert på". Fordi bestemmelsen også regulerer eventuell tilbakebetaling, vil en overskrift med "Beregningsgrunnlag og avregning" være dekkende for en slik bestemmelse. Alternativt mener vi at denne del av bestemmelsen også kan samordnes med forslaget til § 1-8 som gjelder tak for tilskudd.

Produsentforeningen mener for øvrig at kravet om tilbakebetaling bør fjernes. Det er viktig at budsjettene ikke blåses opp, men dersom produksjonsselskapet klarer å gjennomføre prosjektet innenfor de forutsatte budsjетtrammer burde det ikke stilles krav om tilbakebetaling.

§ 1- 8 Tak for offentlig støtte

Når det gjelder bruken av nominelle tak i forskriftene vises til våre generelle merknader innledningsvis.

I forhold til taket på 35 millioner i bestemmelsens *første ledd* stiller vi dessuten spørsmål ved nødvendigheten av dette. Hvis det må stå er det videre et spørsmål om man ikke likevel også bør åpne for unntak. Det kan, i hvert fall teoretisk, tenkes prosjekter som har så vidt stor offentlig og kunstnerisk interesse, men samtidig et så vidt stort behov for offentlig støtte, at det overstiger dette taket.

På grunn av opprømsingen av utviklings-, produksjons- og lanseringsstøtten, men ikke etterhåndsstøtten, er det videre uklart om etterhåndsstøtten skal med inn under det øvre taket for samlet tilskudd eller om den kommer i tillegg. Bestemmelsen lest i sammenheng med § 4-4 første ledd som angir tak for etterhåndsstøtte, tilsier etter vårt syn at etterhåndsstøtten kommer i tillegg til de 35 millioner som er satt som tak i § 1-8 første ledd. Ordlyden er imidlertid uklar.

I forhold til lanseringsstøtten mener vi dessuten på prinsipielt grunnlag at all støtte for lansering i utlandet skal holdes utenfor et eventuelt tak på 35 millioner. Det må uansett gjelde for den lanseringsstøtten som ytes distributør i henhold til egen forskrift, jf. Refusjons- og Distribusjonsforskriften § 7. Men også tilskudd etter § 5-3 bør etter vårt syn komme på toppen av de øvrige tilskudd siden.... (??)

Av pedagogiske grunner mener vi videre at taket for "samlet tilskudd" i bestemmelsens første punktum bør defineres etter at man har definert taket for det enkelte tilskudd. Så lenge det sies noe om taket for hvert enkelt tilskudd i denne bestemmelsen bør det komme først. Bestemmelsens *første ledd annet punktum og annet ledd* bør derfor samordnes til et nytt første ledd med eksempelvis følgende ordlyd: "Grenser for tilskudd fremgår av bestemmelsene om den enkelte tilskuddsordning i denne forskrift. Offentlige støtte fra kilder utenfor Norsk Filminstitutt skal medregnes i forhold til denne grensen." Når det er sagt, er det samtidig uklart for oss om departementet egentlig mener det gjelder egne grenser for det enkelte tilskudd, eller om det i realiteten er "samlet tilskudd" som setter taket og i praksis er avgjørende.

Med offentlig støtte fra andre kilder antar vi videre det særlig siktes til støtte fra andre norske kilder som f.eks regionale fond, jf. bestemmelsens tredje ledd. Under henvisning til våre generelle merknader overfor finner vi det noe ulogisk og upraktisk at Norsk filminstitutt på denne måten får en overordnet kontrollfunksjon i forhold til all offentlig støtte, når regionale fond og sentre samtidig er definert utenfor forskriftens område.

Det bemerkes samtidig at det i første ledd annet punktum henvises til tilskudd etter "denne forskriften". Vi mener det må leses slik at individuelle tilskudd til eksempelvis manuskriptutvikling eller arbeidsstipend mv. etter Manuskriptutviklingsforskriften skal holdes utenfor de tak som er satt for produksjonstilskuddene. Det mener vi også er det eneste riktige. Sett i sammenheng med produsentens opplysningsplikt regulert i forskriftens § 1-10 som forutsetter at det fremlegges opplysninger om "eventuell annen offentlig støtte til *produksjonen*" (vår utheving) fremstår dette likevel som noe uklart, se merknader til denne nedenfor.

I forhold til bestemmelsens *tredje ledd* er vi usikre på hva departementet mener ligger i kriteriet "som ikke er på markedsvilkår". Hva ligger i dette og hvem vurderer det? Vi forutsettes hørt i den grad dette fastsettes nærmere i underliggende forskrifter gitt av Norsk filminstitutt.

§ 1-9 Orientering om vedtak

Under henvisning til våre generelle merknader ovenfor bemerkes til denne bestemmelsen kun at orientering om vedtak må gjelde ethvert vedtak i medhold av forskriften, herunder vedtak om sanksjoner etter § 1-12 mv.

For øvrig bemerkes at "Bestemmelser om økonomistyring i staten" bør ha en opphavs-/hjemmelsreferanse.

§ 1-10 Opplysningsplikt

I forhold til denne bestemmelsen og de følgende frem til og med § 1- 15 så mener vi disse burde vært plassert i et eget avsluttende kapittel i forskriften og ikke som del av kapittel 1. Det vises til Justisdepartementets veiledning "Lovteknikk- og lovforberedelse" kapittel 14 og punkt 5.3. Dette er fulgt i både manus- og lanseringsforskriften, og vi mener er en bedre og mer pedagogisk løsning.

Til bestemmelsens *første ledd* mener vi eller at det er å stille for strenge krav til produsenten om produsenten skal være ansvarlig for å ha full oversikt over enhver støtte som er gitt "til produksjonen" og ikke kun det som er gitt produksjonsselskapet. Individuelle stipend og/eller støtte til manuskript- eller kompetanseutvikling gitt til en manusforfatter kan ikke være produsentens ansvar å kjenne til. Opplysningsplikten bør uansett etter vårt syn være underlagt en viss rimelighetsvurdering basert på hva produsenten kan forventes å ha oversikt og kontroll over.

I forhold til *andre ledd annet punktum* vil vi understreke viktigheten av at det presiseres fra Norsk filminstitutt sin side, enten i underliggende forskrifter og eventuelt i vedtaksbrevet hva som skal bli å anse som "vesentlige endringer" i et prosjekt, og at det ikke legges så stramme grep om et prosjekt at produsent og øvrige deltakende ikke får den nødvendige fleksibilitet.

§ 1-11 Rapportering og kontroll

Se merknad i første avsnitt til § 1-10.

I forhold til *annet ledd første ledd første punktum* legger vi til grunn at Norsk filminstitutt kun skal sørge for nødvendig kontroll med bruken av tilskuddsmidlene etter denne konkrete forskriften og ikke med andre tilskudd som f.eks. regionale som defineres utenfor? Det bør i så fall presiseres med en tilføyelse av "denne forskrift" i slutten av første punktum.

§ 1-12 Sanksjoner

Til denne bestemmelsen påpekes for det første at beslutninger om sanksjoner må bli å definere som vedtak etter forvaltningslovens bestemmelser slik at alminnelige saksbehandlingsregler må bli fulgt og klageadgangen er åpen.

I forhold til begrepet "vesentlig måte" i *første ledd bokstav c)* bør det presiseres nærmere i underliggende forskrift hva som ligger i dette, eventuelt legges ut retningslinjer på Filminstituttets nettsider som gjengir praksis. Det samme gjelder for begrepet "grovt mislighold" i *bestemmelsens annet ledd*.

§ 1- 13 Visningsrettigheter

Norsk filminstitutt gis i denne bestemmelsen rett til ikke-kommersiell visning av filmer som har mottatt støtte etter forskriften. Bestemmelsen fastsetter imidlertid i *annet ledd* at instituttet først skal "avklare" med hovedprodusenten av visningen ikke kommer i konflikt med filmens kommersielle interesser.

Det er her ikke tilstrekkelig at instituttet kun skal måtte avklare visningen. Slik visning skal måtte godkjennes av hovedprodusent slik kravet er etter gjeldende regelverk. Vi er inneforstått med at instituttet skal ha en rett til visning, men det betyr ikke at de skal ha en eksklusiv rett til å forvalte den. Dette er helt avgjørende for at produsenten skal kunne verne filmverket.

§ 1- 14 Kostnadskontroll

Det legges i forhold til *annet ledd* til grunn at "avhendes" også gir produksjonsselskapet selv en rett til å overta innkjøpt utstyr til markedspris, hvilket vi mener er greit.

§ 1-15 Indeksregulering

En generell indeksregulering har manglet tidligere og er noe bransjen ser positivt på at nå er tatt med. Det hjelper på forutsigbarheten og dynamikken i ordningene. Man må samtidig ikke anse at dette alene sikrer den nødvendige økonomiske utviklingen og bransjens behov i forhold til markedet.

§ 1-16 Nærmere bestemmelser

Underliggende forskrifter som fastsettes av Norsk filminstitutt med hjemmel i denne forskriften forutsettes som denne å bli sendt på høring.

Kapitel 2 Tilskudd til norske audiovisuelle produksjoner

§ 2-1 Tilskudd til utvikling og produksjon av kinofilm

Til denne bestemmelsen bemerkes innledningsvis, hvilket for øvrig også gjelder §§ 2-2 og 2-3, at forskriften ved å inkludere manuskriptutvikling i *annet ledd* får en overlapp i forhold til manuskriptutviklingsforskriften. Sistnevnte forskrift regulerer som kjent individuell støtte mens denne regulerer støtte til produksjonsselskapet. Samtidig forutsettes det § 1-10 at produksjonsselskapet skal opplyse om all støtte som er gitt til produksjonen. Dette skaper uklare overganger og spørsmål i forhold til de tak som er satt, se våre merknader til § 1-10 ovenfor.

I *fjerde ledd* angis at "samlet tilskudd fra Norsk filminstitutt..." ikke skal overstige de grenser som er satt i § 4-4 første ledd. Her bør det for det første presiseres at det er "offentlige" tilskudd det gjelder. Videre er det et spørsmål om hvor grensen på 35 millioner i § 1-8 slår inn.

Av § 2-1 fjerde ledd følger uansett at det ikke gjelder noen særskilt grense for produksjonstilskuddet alene, men at den kun følger grensen for "samlet" tilskudd etter § 4-4 første ledd, som da inkluderer etterhåndsstøtte. Vi antar at henvisningen til § 4-4 gjelder dennes første ledd tredje punktum hvor det fremgår at "samlet offentlig tilskudd" ikke skal "overstige 75 pst. av kinofilmens godkjente utviklings-, produksjons- og lanseringskostnader. Dette er imidlertid noe uklart og bestemmelsene er både enkeltvis og samlet tunge og lese igjennom. Vi mener eksempelvis at ordlyden "Tilskudd etter denne bestemmelse kommer inn under grensen for samlet tilskudd etter § 4-4 første ledd.", er bedre.

Uansett er det her også et spørsmål om hvor grensen i § 1-8 for "samlet offentlig tilskudd" på 35 millioner kommer inn dersom den ikke inkluderer etterhåndsstøtte, jf. våre merknader ovenfor til § 1-8. Her synes det å være dårlig harmoni mellom de ulike tak som er satt, og det må åpenbart ryddes opp i.

Det er ellers et viktig spørsmål om departementet med "samlet tilskudd fra Norsk filminstitutt" i § 2-1 fjerde ledd mener å ekskludere eventuell støtte fra regionene slik ordlyden tilsier? § 4-4 angir derimot i første ledd tredje punktum "samlet offentlig tilskudd" uten å begrense det til Norsk filminstitutt. Betyr det at regional statlig støtte skal med i forhold til § 4-4 men ikke § 2-1? Henvisningen til § 4-4 i § 2-1 fremstår i så fall i motstrid til bestemmelsens ordlyd.

§ 2-2 Tilskudd til utvikling og produksjon av kortfilm

Tilskuddet inkluderer i *annet ledd* eventuell støtte til manuskriptutvikling, jf. merknader til dette under § 2-1 første avsnitt.

Det bør stilles krav om at søkere er profesjonelle filmarbeidere. Erfaringskravet er ikke så høyt, men det må være søkere med utdannelse eller erfaring nok til at de kan defineres som profesjonelle. Ellers kan søkermengden bli omfattende.

I *fjerde ledd* bør "samlet tilskudd" endres til "samlet offentlig tilskudd". Også her bør det etter vårt syn, som nevnt i forhold til § 2-1, av pedagogiske grunner, vurderes å endre ordlyden til "Tilskudd etter denne bestemmelse skal sammen med øvrige offentlige tilskudd (gitt av Norsk filminstitutt?) ikke overstige...". I forhold til parantesen bemerkes at det fremstår som uklart ut ifra ordlyden i § 1-8 annet ledd om regionale statlige midler skal anses som del av samlet offentlig tilskudd eller ikke.

§ 2-3 Tilskudd til utvikling og produksjon av dokumentarfilm

Tilskuddet inkluderer i *annet ledd* eventuell støtte til manuskriptutvikling, jf. merknader til dette under § 2-1 første avsnitt.

Utviklingstilskudd etter denne bestemmelse bør ellers uttrykkelig omfatte "pilot" som er særlig praktisk for denne typen produksjon.

I *annet ledd annet punktum* bør det etter "Produksjonstilskudd.." tilføyes "etter denne bestemmelse."

I forhold til bestemmelsens *tredje ledd* er produsentforeningen enig med departementet i deres forslag om at nøkkelarbeiderne i produksjonen bør ha betydelig profesjonell erfaring med filmproduksjon i det vi anser det som et problem at terskelen for å søke tilskudd til dokumentar kompetansemessig har vært for lav, og søkermassen for omfattende til en forsvarlig vurdering.

Når det gjelder bestemmelsens *fjerde ledd* vises til våre merknader til § 2-2 fjerde ledd ovenfor.

§ 2-4 Tilskudd til produksjon av kinofilm etter markedsvurdering

Til § 2-4 bemerkes innledningsvis at det bør fremgå at produksjonsstøtte etter denne bestemmelsen utelukker produksjonsstøtte etter § 2-1. Det kan søkes om støtte til samme prosjekt på begge ordningene men man innvilges kun tilskudd etter én.

Når det gjelder kravet i *tredje ledd tredje punktum* til forventet publikumsbesøk, som er foreslått hevet fra 100 000 til 150 000 i forhold til gjeldende regelverk, så mener Produsentforeningen tallet bør fjernes fra forskriftsteksten og erstattes med "forventet høyt publikumsbesøk". Vurderingen av forventet publikumsbesøk beror ene og alene på et skjønn hvor tallet 100.000 eller 150.000 i seg selv gir liten veiledning eller mening, og kan derfor også vanskelig overprøves. I den grad det fastsettes konkrete kriterier for skjønn, mener vi Norsk filminstitutt må kunne gjøre dette i de underordnede forskriftene.

Videre mener vi at "vurdering" i bestemmelsens *4. ledd* kan tas ut. Vurderingskriteriet er omtalt i foregående ledd, mens fjerde leddet kun omhandler spørsmål om prioriteringen av søknader. For øvrig bør "Norsk filminstitutt" byttes ut med "det", jf. våre generelle merknader ovenfor.

I forhold til *siste ledd* bemerkes at det med fordel, av pedagogiske grunner, uttrykkelig bør stå "Tilskudd etter denne bestemmelse.." for derved å utelukke misforståelser i forhold til at tilskudd etter andre bestemmelser trekkes inn. For øvrig bør det også vises til taket for *samlet* tilskudd i § 4-4 første ledd.

§ 2-5 Tilskudd til utvikling og produksjon av fjernsynsserier

Tilskuddet inkluderer i *annet ledd* eventuell støtte til manuskriptutvikling, jf. merknader til dette under § 2-1 første avsnitt.

Vi mener at det ikke er hensiktsmessig kun å avgrense dette til serier i disse forskriftene, det burde være i alles interesse at også enkeltstående dramaproduksjoner kan støttes. Nærmere retningslinjer og avgrensninger kan eventuelt foretas i underliggende forskrifter fra NFI.

I *fjerde ledd annet punktum* må "Norsk filminstitutt" byttes ut med "det" idet vi mener at departementet som klageinstans og overordnet forvaltningsorgan også må kunne vurdere og godkjenne lavere egenfinansiering. Forslag til ny ordlyd: "I særlig tilfeller kan lavere egenfinansiering godkjennes for dokumentarserier og serier for barn og unge.

§ 2-6 Tilskudd til utvikling av interaktive produksjoner

Tilskuddsordningen bør gå til utvikling av interaktive prosjekter, mens det bør være et kriterie i vektleggingen at det særskilt skal prioriteres barn og unge. Begrepet "barn og unge" i *første ledd* bør samkjøres med definisjonen i § 1-4 d) men slik at aldersgrensen på 11 år fjernes, ref. våre merknader til § 1-4 d) ovenfor, slik at det også omfatter målgruppen opp til femten år.

Kriteriet ”norskspråklig” blir for øvrig uklart når det gjelder interaktive produksjoner hvor språk og lyd legges på i etterkant. Her kan det gjøres nærmere presisering i underliggende forskrifter fra Norsk filmsinitutt, eller vurderes i den skjønnsmessige vurderingen som foretas.

Fordi dette er en ung bransje bemerkes at vi er åpne for at kompetansekravet for disse produksjonene settes lavere slik det er gjort, enn det som gjelder for andre type produksjoner. Begrepet ”betydelig” i *tredje ledd* foreslås derfor strøket.

Kravet til selskapsform er etter vår mening hensiktsmessig i denne ordningen.

§ 2-7 Tilskudd til pakkefinansiert utvikling og produksjon av flere kinofilmer

Produsentforeningen stiller seg positiv til at det nå etableres en ordning for pakkefinansiering av kinofilmer, men mener ordningen med pakkefinansiering ikke bør begrenses til kinofilmer, men også inkludere dokumentarfilmer under 60 minutter. ”...av flere kinofilmer” bør derfor ut av overskriften og bestemmelsens øvrige tekst tilpasses dette. Det er i dag mulig for en dokumentarprodusent å søke om støtte til pakkefinansiert utvikling av flere prosjekter, og vi mener det fortsatt bør være det, uavhengig av endelig distribusjonsform, da de færreste dokumentarprosjekter ender opp som kinofilmer.

I *annet ledd* mener vi at det må være tilstrekkelig med et krav om at produksjonsforetaket er et AS. Sett i sammenheng med kriteriene i *fjerde ledd* så mener vi også at ”og ha vært hovedansvarlig for minst en kinofilm med norsk allmenn kino distribusjon de siste fem årene før søknad.” kan og bør strykes.

Det bemerkes ellers at vi anser det som positivt at man i *fjerde ledd annet punktum* presiserer at formålet med tilskuddsordningen er å bidra til langsiktig samarbeid mellom produksjonsforetak og filmskapere generelt, og ikke begrenser dette til gitte filmskaperroller. ”og manuskriptforfatter” bør derfor etter vår oppfatning inngå. Begrepet ”filmskapere” som er benyttet i første ledd annet punktum omfatter i så måte alle disse.

Videre mener vi at det er ”deres dokumenterbare kunstneriske resultater” som må vektlegges, ikke kun regissørens. Det understrekes samtidig at entallshenvisningen til ”regissørens” (vår utheving) ikke kan innebære at produksjonene låses til en og samme regissør innenfor én pakkefinansiering, men at det er åpent for å benytte ulike regissører innenfor et tilskudd etter denne ordningen.

I bestemmelsens *fjerde ledd siste punktum* blir ”over tid” overflødig og bør tas ut.

Når det gjelder den øvre rammen angitt i *femte ledd* for tilskudd etter denne bestemmelsen, savner vi i utgangspunktet en begrunnelse for å ha et tak her når det heller ikke er satt slike tak for de øvrige produksjonstilskuddene. Vi mener det bør være tilstrekkelig at størrelsen på rammene for tilskuddet offentliggjøres årlig på annen måte slik at ordningen byr på en viss fleksibilitet også finansielt.

Etter ”Tilskudd til produksjon..” tilføyes for øvrig ”etter denne bestemmelse”.

Kapittel 3 Tilskudd til ikke-norskspråklige audiovisuelle produksjoner

§ 3-1 Tilskudd til produksjon av ikke-norskspråklig kinofilm med vesentlig norsk bidrag

Under henvisning til våre merknader til § 1-6 bokstav c) leser vi denne bestemmelsen som en unntaksbestemmelse fra hovedregelen om at en film skal være norskspråklig for å kunne motta samlet støtte (inklusive etterhåndsstøtte) opp mot 75 % av produksjonskostnadene, jf. § 4-4 første ledd. Den samlede støtten for de ikke-norskspråklige filmer er likevel begrenset til 50 % etter § 4-4 annet ledd. Er imidlertid filmen "vanskelig tilgjengelig" eller har et "lavt budsjett" kan tilskudd mottas etter første ledd, dvs. opp mot 75 %. Dette betyr at et norsk produksjonsselskap alene kan stå bak en ikke-norskspråklig produksjon, men fordi det kun er eksempelvis engelsk tale så faller eventuelt tilskudd inn under denne unntaksbestemmelsen og mottar støtte begrenset til 50 % av produksjonskostnadene med mindre filmen vurderes som "vanskelig tilgjengelig" og derfor kan få opp mot 75%.

Produsentforeningen er i utgangspunktet åpne for at departementets forslaget til § 3-1 blir stående men er usikker blant annet på konsekvensene i forhold til etterhåndsstøtten og hvordan de øvre takene for tilskudd vil slå ut, jf. våre merknader til kapittel 4 om etterhåndsstøtte.

Videre mener vi at §§ 3-1 er problematisk med tanke på en norsk signering av den europeiske co-produksjonskonvensjonen for kinofilm fra 1992. Dette på grunn av kriteriet om "vesentlig norsk bidrag", siden terskelen for co-produksjon i henhold til konvensjonen kan ligge så lavt som på 20 %, og selv nede på 10 %. Slike co-produksjoner kan vanskelig holdes utenfor etterhåndsstøtten og § 3-1 vil derfor måtte tilpasses dette.

Kravet til 12 poeng av totalt 43 for å anses som "vesentlig norsk bidrag" utgjør mer enn 25 %. Sett fra et nasjonalt perspektiv er det muligvis lavt, men i europeisk sammenheng likevel for høyt.

I forhold til klammeparantesen i *tredje ledd* mener vi videre at det ikke er akseptabelt at Norsk filminstitutt skal kunne sette høyere poengkrav fra år til år. Det vil svekke forutsigbarheten på en uholdbar måte. Terskelen for å komme inn under tilskuddsordningen bør være fast slik at produksjonsforetaket kan planlegge og bl.a. legge opp finansieringen deretter.

§ 3-2 Tilskudd til produksjon av kinofilm med norsk samprodusent

Vi oppfatter denne bestemmelsen som en bestemmelse som regulerer co-produksjon hvor den norske produsenten er minoritets samprodusent.

I forhold til bestemmelsens *annet ledd* påpekes at det er vesentlig for at bestemmelsen skal kunne komme norske produsenter til gode at man til tross for et generelt krav i §

1-6 bokstav d) om at søker må være hovedprodusent, som minoritets samprodusent også kan søke om tilskudd. Det krever i så fall at man etablerer et spesifikt unntak i § 1-6 bokstav d).

Tilskudd etter denne bestemmelsen gir samtidig ikke grunnlag for etterhåndsstøtte slik det er formulert. Vi mener det burde åpnes for at det kan gis etterhåndsstøtte også etter denne bestemmelsen, men at denne begrenses til den norske andelen av produksjonen, og eventuelle inntekter i det norske marked knyttet til denne. En slik begrensning er etter det vi forstår innenfor det som tillates etter den Europeiske konvensjonen for co-produksjon av kinofilm.

Det at tilskudd etter denne bestemmelsen ikke danner grunnlag for etterhåndsstøtte over hodet gjør at vi mener bestemmelsen ved en eventuell signering av Europa konvensjonen for co-produksjon kun vil kunne anvendes på co-produksjoner med produsenter fra land som ikke har signert konvensjonen.

Bestemmelsen fastsetter i motsetning til de øvrige tilskuddsordninger, ikke et uttrykkelig tak for støtte. Med tanke på forutsigbarheten for søker mener vi en viss angivelse av tilskuddets størrelsesorden ville vært hensiktsmessig, særlig også fordi det her også dreier seg om utenlandske samprodusenter uten kjennskap til det norske støtteapparatet.

Det er ellers etter vårt syn viktig at de norske reglene på dette området samordnes med de regler som gjelder for tilsvarende samproduksjon i henholdsvis Sverige og Danmark.

§ 3-3 Vurdering av norsk bidrag

I forhold til tabellen med vurdering av norsk bidrag bemerkes at "Norsk ledende rolle" bør spesifiseres til "skuespillerrolle". For øvrig er skillet mellom norsk produsent som søker, som alene gir 3 poeng og hvem som ellers er ment å skulle søke under en samproduksjon uklar, jf. våre merknader til § 3.-2 ovenfor.

For øvrig stiller vi oss avventende til hva som er ment å skulle ligge i kriterier som "norsk" kunst eller hendelser, og hvem som skal ha det avgjørende ord i utøvelsen av et slikt skjønn.

Kapittel 4 Etterhåndstilskudd til kinofilm

§ 4-1 Formål

I formålsbestemmelsen til etterhåndstilskuddet bør det etter Produsentforeningens syn ved siden av å angi at det skal stimuleres til utnyttelse av markedspotensialet, understrekes at den også skal sikre stor publikumsoppslutning om norske filmer.

§ 4-2 Vilkår for tilskudd

I første ledd benyttes begrepet "norske kinofilmer". Kinofilmer er definert i § 1-4 bokstav b), men ikke hva som ligger i "norsk" kinofilm. Dersom meningen er å avgrense til norskspråklige filmer som angitt i § 1-6 bokstav c), bør det enten henvises

til denne eller begrepet ”norsk audiovisuell produksjon tas inn”, eksempelvis: ”Kinofilmer som kommer inn under definisjonen av norsk audiovisuell produksjon som angitt i § 1-6 bokstav c) ...”

I *annet ledd første punktum* mener vi ”...ordinær kinodistribusjon” bør tilføyes ”..i Norge.”

I forhold til bestemmelsens *annet ledd annet punktum* og unntaket fra kravet om 10.000 solgte billetter mener vi det ikke er nødvendig med et unntak for barnefilm, men heller generelt for filmer med spesielt høy kunstnerisk kvalitet. Ref: § 4-4 første ledd, fjerde setning.

Bestemmelsens *tredje ledd første punktum* omtaler ”forhåndstilskudd” uten at det er nærmere definert hva det er. Det vises til kapittel 2 eller § 3-1 men heller ikke der beskrives tilskuddsordningene som forhåndstilskudd. Det bør fremgå mer enn eksplisitt at disse tilskuddene betales ut før produksjon. Alternativt kan det vises til vedtak om tilskudd etter kapittel 2 og § 3-1 alene, som muligvis er det enkleste.

Produsentforeningen støtter for øvrig at forhåndstilsagn etter denne bestemmelse gis på grunnlag av godkjent produksjons- og lanseringsbudsjett som angitt i klammeparanteset i tredje ledd.

Bestemmelsens *fjerde ledd* er et spørsmål om når etterhåndstilskudd kan kreves og betales ut og bør integreres i § 4-3 som i første punktum gjelder det samme.

§ 4-3 Beregning av etterhåndstilskudd

I forhold til § 4-3 bemerkes innledningsvis at bestemmelsen er for ”tett” og bør deles opp i flere ledd, hvor fjerde og fente punktum utgjør selvstendige ledd.

I forhold til *første punktum* og grensen på tre år fra første kinopremiere for hvilke inntekter som skal kunne danne grunnlag for etterhåndsstøtte, så mener vi denne bør være fem år. Det vises til at Filmfondet tidligere opererte med fem års rapportering for tilbakebetaling. Mye utenlandsinntekter kommer først flere år etter premieretidspunktet og i lys av målsetningen om økt internasjonalt salg er tre år for kort tid.

Når det gjelder ”forhåndssalg” angitt i bestemmelsens *annet punktum* er det spørsmål om hva som ligger i dette begrepet. Vi antar en nærmere presisering egner seg for de underliggende forskriftene og avventer derfor Norsk filminstitutt utspill til dette. Punktumet kan uansett kortes ned til ”Dokumenterte inntekter fra forhåndssalg kan inngå i grunnlaget for etterhåndstilskudd.”

Et krav om at det kun er faktiske inntekter fra forhåndssalg som kan legges til grunn gjør at man må være nøye med integrerte selskaper, og kontraktsforholdene mellom produsent og distributører.

For øvrig bør det defineres hva som ligger i begrepet barnefilm i *tredje punktum*, jf. § 1-4, d). Som nevnt under § 1-4 mener vi det bør være film med hovedmålgruppe inntil femten år.

I forhold til bestemmelsens *fjerde punktum* mener Produsentforeningen det blir feil å premiere kvinnelige produsenter. Produsenter representerer normalt et produksjonsselskap, hvilket er kjønnsnøytralt. Det vil derfor virke konkurransevridende mellom ellers likestilte selskap om man forskjellsbehandler avhengig av om selskapet har kvinnelige ansatte eller ikke. Vi kan heller ikke se på hvilken måte det sikrer at målet nås. Kvinnelig hovedrolle bør derimot gi poeng og vil være en mer treffsikker måte å oppfylle målet om større kvinnelig deltakelse i ledende funksjoner innen film. Vi foreslår derfor at "produsent" erstattes av "hovedrolle". Dette vil være det viktigste for de historier som blir fortalt til publikum.

§ 4-4 Tak for etterhåndstilskudd

Som nevnt under våre generelle merknader innledningsvis mener Produsentforeningen på generell basis at det kan være uheldig å fastsette nominelle tak i forskriftene.

Takene angitt i bestemmelsens *første ledd* har, slik vi vurderer det, minimal effekt på de normale filmer, men vil virke begrensene for variasjon i filmenes budsjett og uttrykk. Unntaksklausulen som hjemler ulike høyere trinn for etterhåndsstøtte, gir risiko for forskjellsbehandling og svekker i realiteten forutsigbarheten for produsentene.

Også denne bestemmelsen er ellers etter vårt syn for "tett" og bør deles opp i flere ledd avhengig av om man omtaler etterhåndstilskuddet alene, eller om det er samlet tilskudd som er tema.

I bestemmelsens *første ledd tredje punktum* er det spørsmål hvilke kriterier som skal ligge i "særlige tilfeller" og hvem som fastsetter hva "spesielt stort risikokapitalbehov i finansieringen" innebærer? Produsentforeningen mener en nærmere presisering er egnet for underliggende forskrifter, og at det således er noe man kan komme tilbake til i høringen av Norsk filminstitutt utkast til slike.

I forhold til *første ledd fjerde og femte punktum* er det vanskelig per i dag å ha en klar oppfatning om et slikt unntak fra hovedregelen i EU regelverket om maks 50 % statsstøtte lar seg forsvare når det gjelder norskspråklig film. Basert på den kunnskap vi har til støttenivået i andre europeiske land mener vi imidlertid at norske filmer som hovedregel må kunne begrunne et slik unntak. For øvrig bemerkes at det i forhold til takene for etterhåndstilskudd bør avklares i hvilken grad og omfang regionale statlige tilskudd skal inngå, idet vi forstår at rene investeringer av statlige midler ikke alltid regnes som offentlig støtte. Videre er det et spørsmål om det i tillegg finnes særskilte næringspolitiske unntak og/eller beløpsgrenser innenfor EU- eller EØS-regelverket i forhold til hvilken statlig støtte som må rapporteres og som kan begrunne unntak også i Norge.

Vedtak fra norsk filminstitutt i forhold til tilskuddstaket må kunne overprøves av departementet som klageinstans. "Norsk filmsinstitutt" bør derfor tas ut av bestemmelsen og unntaket gjøres uavhengig av hvem som vurderer det.

Bestemmelsens *annet ledd*, fremstår ellers innholdsmessig som uklar, og vi mener at også denne med fordel kan presiseres og deles opp i flere ledd slik at den blir mer lesbar.

Annet ledd første punktum leser vi slik at etterhåndstilskuddet kan utgjøre mer enn 1,5 millioner hvor bevilget produksjonstilskudd etter § 3-1 er høyere, men likevel slik at grensen for samlet tilskudd er 50 % av godkjente produksjons- og lanseringskostnader, jf. *annet punktum*.

For øvrig mener vi at taket på 50 % er akseptabelt så lenge det samtidig gjøres unntak fra regelen for "vanskelig tilgjengelige" filmer eller filmer med "lavt budsjett". Vi ser kriteriene åpner for utpregede skjønnsmessige vurderinger, men forstår dette er i samsvar med unntak som også gjelder i andre land i Europa. Vi mener kriteriene så langt mulig bør defineres nærmere i de underliggende forskriftene som blir gjenstand for høring.

Kapittel 5 Tilskudd til lansering og teksting av audiovisuelle produksjoner

§ 5- 1 Tilskudd til lansering av kinofilm i Norge

Vi registrerer at departementet i forhold til lansering har innført skjønnsmessige kriterier hvor det tidligere var automatikk. Vi mener imidlertid at gjeldende automatikk i lanseringsordningene har fungert på en god og tilfredsstillende måte og er derfor imot en endring som foreslått. Ordningen har riktignok ikke vært forskriftsfestet, men vilkårene som knytter seg til selve lanseringen av filmen på kino, lar seg konkretisere på en tydelig og forutsigbar måte og bør derfor videreføres, men da i forskrifts form. Å erstatte automatikken med skjønn innebærer i våre øyne en vesentlig svekkelse av forutsigbarheten for bransjen. Vi kan heller ikke se at Norsk Filminstitutt har, eller er i stand til på kort sikt å skaffe seg kompetanse til vurdering av filmenes lanseringsplaner

Videre mener vi det er vesentlig for produsentenes budsjettering og planlegging at de kjenner satsene for lanseringstilskuddet lang tid i forveien. I forhold til forslaget i klammeparanteset i *fjerde ledd* mener vi således at satsene må fremgå av underliggende forskrifter som også sendes på høring.

For øvrig ser vi det som hensiktsmessig at det for denne ordningen er angitt tak i forskriften, og mener 2 millioner som angitt i *femte ledd* er et akseptabelt nivå.

Vi vil ellers påpeke at vi prinsipielt mener at det må være produsentene som fastsetter sine premieretidspunkter, og at dette ikke skal være gjenstand for vurdering eller styring fra statlig hold. Vi er imidlertid åpen for særskilte tiltak som stimulerer til nyteknisk utvikling også når det gjelder lansering.

§ 5-2 Tilskudd til lansering av interaktive produksjoner i Norge

Her mener vi det ikke er hensiktsmessig å lage en automatisk ordning, slik vi mener ordningen for kinofilm må være. Det er etter vår mening fornuftig å opprettholde kravet om at prosjektet tidligere må ha mottatt utviklingsstøtte fra NFI for å kvalifisere til lanseringstilskudd, for å unngå problematikken med vurdering av versjonerings av utenlandske produksjoner. Det er ikke hensiktsmessig med å fastsette et tak for denne ordningen på dette tidspunkt.

Videre bør det strykes at det skal vektlegges i vurderingen hva som er produksjonens forventede salgspotensial, da dette for denne typen produksjoner ikke er mulig for produsentene eller tilskuddsgiver å foreta en valid vurdering av.

§ 5-3 Tilskudd til lansering i utlandet

I forhold til denne bestemmelsen bemerkes kun i *tredje ledd* at setningen etter "... lansering av kinofilm..." bør tilføyes "etter denne bestemmelse", alternativt "i utlandet".

Til klammeparanteset i *femte ledd* vises til merknad under § 5-1 ovenfor.

§ 5-4 Tilskudd til teksting av kinofilm

Produsentforeningen mener det er viktig at norske filmer er tilgjengelig i teksten slik at de blir tilgjengelige for et størst mulig publikum. Vi mener likevel at det ikke kan være et statlig krav at filmene tekstes, men at det er et resultat av valg fra filmens eiere; produksjonsselskapet, og deres egen vurdering. Vi tror at dagens ordning med krav om teksting av samtlige kopier har ført til at langt færre filmer er blitt teksten enn det som ville vært tilfellet dersom det var mulig å tekste et flertall, men ikke alle, kopier. Hensikten må etter vårt syn være å tilgjengeliggjøre tekstede kopier, ikke hindre at det ikke finnes filmer uten teksting.

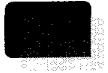
I forhold til bestemmelsens *tredje ledd* mener vi således at det bør være mulig å få tilskudd så lenge man tekster en *vesentlig del* av filmene.

For øvrig bemerkes at det etter vår oppfatning kun er et tidsspørsmål før digital kinoteknikk gjør det mulig for den enkelte kino å vurdere om filmen skal vises med teksting eller ikke.

Manuskriptutviklingsforskriften

I forhold til forskriftens innledende og avsluttende bestemmelser, herunder virkeområde og forvaltning, vises til våre merknader under Produksjonsforskriften.

Under henvisning til våre generelle merknader vil vi ellers gjenta at vi under denne forskriften mener det må trekkes et skille mellom manusutvikling som har som hensikt å utvikle et konkret prosjekt, og kompetansebyggende tiltak som har som hensikt å utvikle den enkelte filmarbeider og fagmiljøet. Forskriften ikke må være til

hinder for at også produksjonsselskaper kan søke om tilskudd til sistnevnte slik at produksjonsselskapene derigjennom kan ta sin del av ansvaret for å ivareta og videreutvikle kompetansenivået i bransjen.

Da blir det også relevant å foreta et skille når det gjelder målsetningene for de ulike ordningene.

Videre er det viktig at forskriftene ikke er til hinder for at også produksjonsselskaper skal kunne søke støtte til manuskriptutvikling etter Produksjonsforskriften på et tidlig stadium.

I forskriftens § 1 mener vi for øvrig at det bør stå "idé og manuskriptutvikling", da hensikten er utvikling fra idé-stadiet til mer gjennomførbare prosjekter, og at det ikke skal være en forutsetning for støtte at man har et konkret manus å vise til.

Forskriftens § 2, overordnede mål, bør også etter vårt syn omformuleres slik at det er bedre tilpasset stadiet for manuskriptutvikling. Det vises til gjeldende forskrifter § 1. Slik det står nå er den etter vår oppfatning for produksjonsvinklet.

I § 4 bokstav b) må "film" erstattes med "audiovisuell produksjon".

I forhold til § 6 bokstav a) mener vi at det ikke kan stilles et absolutt krav om at søker er statsborger av Norge. Det bør derimot være et krav om fast bosted i Norge for søker som ikke er norsk statsborger.

Videre bør det forhold til samme bestemmelse bokstav b) fremgå at målgruppen er profesjonelle filmarbeidere.

For øvrig må § 6 åpne for at også produksjonsselskaper kan være søker og oppstille visse kriterier i forhold til disse, eventuelt under henvisning til Produksjonsforskriften.

Særlig i forhold til forskriftens § 7 mener vi det bør være mulig for et produksjonsselskap å søke om støtte, eksempelvis til å arrangere kurs eller seminarer. Det er som nevnt viktig at produksjonsselskapene stimuleres til å ivareta medarbeidernes faglige utvikling på lang sikt og ikke bare knyttet til den enkelte produksjon, og at det også åpnes for samfinansiering av ulike prosjekter. Dette bør også forutsette forpliktende engasjement fra produksjonsselskapets side.

Også i forhold til denne bestemmelsens bokstav c) det er viktig åpne for at produksjonsselskapene kan være tilstede på finansieringsfora.

Når det gjelder tilskudd til arbeidsstipender som nedfelt i forskriftens § 8 mener vi at det bør være mulig for et produksjonsselskap å søke om støtte i forhold til det å ta inn og engasjere hospitanter, da det ofte vil være produsenten som vil kjenne til mulighetene for et slikt engasjement på et tidlig stadium av en produksjon. Støtten må

gjærne knyttes til enkeltpersoner og forutsettes å skulle gå til et konkret engasjement, men det bør være mulig for produksjonsselskapet å søke slik at det kan etableres en forpliktende ordning mellom partene i god tid før produksjonen begynner.

I forskriftens § 9, er det i *annet ledd* fastsatt at tilskudd kan gis "frem til en produsent har tatt opsjon på prosjektet..". Det kan reises spørsmål om en slik grense motiverer til at man holder igjen en opsjon. Vil ikke støtten uansett komme inn under taket for total støtte, slik at produsenten uansett vil være tjent med å "ta over" prosjektet? Det er vel ikke slik at man derved taper tilskuddspenger?

Det er ellers viktig at det i forbindelse med tilskudd til manuskriptutvikling for interaktive produksjoner vises fleksibilitet i fortolkningen av kravene, jf. § 9 *tredje ledd*, siden manus i denne sammenheng er knyttet til utvikling av game-design som har en annen form og et annet uttrykk enn et tradisjonelt filmmanus.

Til forskriftens avsluttende bestemmelser vises til våre merknader til tilsvarende bestemmelser i Produksjonsforskriften ovenfor.

Refusjons- og distribusjonsforskriften

Til Refusjons- og distribusjonsforskriften bemerkes til dennes § 6, Tilskudd til dekning av utenlandske audiovisuelle produksjoner, at vi oppfatter denne ordningen som en næringspolitisk motivert tilskuddsordning, og ikke hovedsaklig kulturelt begrunnet. Tilskuddet utelukker at det skal kunne gis tilskudd etter Produksjonsforskriften § 3-2 som regulerer samproduksjon med minoritets norsk samprodusent, hvilket understreker dette skillet.

Produsentforeningen ser positivt på at det etableres en slik refusjonsordning ved kjøp av tjenester i Norge, men vil påpeke at den, slik den er utformet, burde vært dekket inn via Næringsdepartementets budsjetter og ikke via Kulturdepartementet.

Ordningen vil samtidig kunne bidra til å tiltrekke seg utenlandske produksjoner, hvilket kan styrke det norske fagmiljøet.

Det skal ellers bemerkes at en vesentlig andel av kostnadene knyttet til en utenlandsk produksjon i Norge vil være kostnader knyttet til arbeidskraft. Vi tolker bestemmelsens *første ledd annen setning* slik at slike lønnskostnader vil danne grunnlag for refusjon såfremt de er fakturert fra norske selskaper til utenlandsk produsent. For ordens skyld mener vi dette bør reguleres nærmere i underliggende forskrifter.

Vi ser det ellers som vesentlig at søker og mottaker av refusjonstilskuddet er et norsk selskap som deltar i den utenlandske produksjonen. For på den annen side å tydeliggjøre skillet mellom dette refusjonstilskuddet og tilskudd til norsk minoritets samprodusent etter Produksjonsforskriftens § 3-2, er det imidlertid spørsmål om man

bør unngå å benytte betegnelsen "samprodusent" under refusjonsordningen, og heller kun "norsk produksjonsselskap". Dette særlig også sett i lys av at tilskuddene etter denne forskriften og Produksjonsforskriften utelukker hverandre, jf. § 6 *sjette ledd*.

For øvrig mener vi at det ikke bør stå i forskriftsteksten at søker også kan være norsk filial eller datterselskap. Det vil indirekte virke som en oppfordring til å etablere singel-purpose selskaper for å kunne utnytte tilskuddsordninger, hvilket ikke, i hvert fall på kort sikt, vil sikre hensynet til å utvikle det norske produksjonsmiljøet.

Vi mener også at det er hensiktsmessig med et nedre krav for å kunne søke ordningen, jf. klammeparentesen i bestemmelsens *annet ledd*, men ser det som mest hensiktsmessig at den nedre grensen konkret fastsettes av Norsk Filminstitutt i underliggende forskrift og ikke i denne forskriften fra departementet.

Ellers er vi noe usikre på hvordan departementet mener at denne ordningen skal administreres. Vi tror det vil være mer hensiktsmessig med to søknadsrunder i løpet av året enn med løpende vurderinger og utbetalinger frem til pengene er brukt opp. Det er viktig å sikre likebehandling, da dette i stor grad er en næringspolitisk ordning.

Vi mener samtidig at det er relevant i vurderingen av søknadene i hvilken grad prosjektet virker stimulerende og utviklende for norsk filmbransje, og foreslår derfor at innholdet i klammeparentesen i fjerde ledd blir stående.

I forhold til forskriftens § 7, Tilskudd til distribusjon av norske filmer i utlandet, mener Produsentforeningen at også dette kan være et fornuftig tiltak. Det fremstår imidlertid som uklart hva som er forholdet til lansering etter Produksjonsforskriftens § 5-3 annet enn at mottaker er distributør og ikke et norsk produksjonsselskap.

Slik vi oppfatter det dreier dette som en ordning for å stimulere til eksport av norske filmer, mer enn bare produksjonen og lanseringen av den enkelte film i det norske markedet. Siden mottaker av tilskudd etter denne ordningen i tillegg er en annen enn produsenten mener vi på denne bakgrunn at tilskudd etter denne ordningen må ses uavhengig av hva produsenten forøvrig har mottatt av støtte til filmen.

Eventuelle spørsmål til eller behov for utdypninger av høringsuttalelsen kan rettes til en av de to undertegnede.

Oslo, 10. september 2008

Marianne Brockmann Bugge
Advokat

Leif Holst Jensen
Generalsekretær